

Čís. 8143.

Fond všeobecné nemocnice v Praze, jsa samostatnou právní osobností, rozdílnou od universitních klinik, nezodpovídá za zdatnost universitních profesorů, kteří jsou státem pověřeni vedením klinik, ani za lékařský personál jmenovaný státem pro tyto universitní ústavy. Lhostejno, jakým způsobem se vybírají náhradní příspěvky od nemocenských pokladen a jak se vyúčtovává stát se žalovaným fondem ohledně klinických pacientů.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, Rv I 1578/27.)

Co do předchozího děje poukazuje se na čís. sb. 4826. *Procesní soud prvního stolu* po té žalobu proti fondu všeobecné nemocnice v Praze zamítl, *odvolací soud* napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Předeslati dlužno, že fond všeobecné nemocnice v Praze jest samostatnou právní osobností, jak bylo podrobně vyloženo v rozhodnutí čís. 4826 sb. n. s., a že jest tuto právnickou osobnost rozlišovati od universitních klinik jako pouhých státních ústavů. V případě, o nějž tu jde, jest se obíratí otázkou, zda žalovaný fond jest v tomto sporu pasivně legitimován. Nelze přisvědčiti dovolateli, že pro námitku nedostatku pasivní legitimace na straně žalovaného fondu jest nejdůležitější otázkou, zda fond obdržel úhradu za žalobcovo léčení od příslušné nemocenské pokladny, anebo zda aspoň měl nárok na tuto náhradu. Jak již odvolací soud správně dovodil, jde o to, kdo žalobce léčil a zda za osobu tu podle zásad občanského práva (§ 1315 obč. zák.) ručí žalovaný fond. S tou otázkou nemá nic společného okolnost, že z úsporných důvodů a vzhledem k tomu, že místnosti klinické jsou umístěny v budově nemocniční, zařízena byla věc tak, by stránka ekonomicko-administrativní jak ohledně všeobecné nemocnice tak i ohledně klinik byla vyřizována společnými orgány a že orgány těmito jsou orgány všeobecné nemocnice pražské a že zejména tímto způsobem vybírají se i náhradní příspěvky, k nimž jsou okresní nemocenské pokladny po rozumu § 8 zákona o nemocenském pojištění, v době nemoci plativšího, povinny, dostane-li se jejich členu v řečené nemocnici nebo na oné klinice lékařské pomoci a ošetření, a že se určitým způsobem vyúčtovává stát se žalovaným fondem ohledně klinických pacientů. To vše jest vnitřním poměrem mezi těmito právnickými osobami. Proto, i když se tímto způsobem vybírá úhrada ošetrovacích nákladů i ohledně klinických pacientů, nestává se tím žalovaný fond podnikatelem proti oněm pacientům a neručí podle § 1315 obč. zák. za zdatnost universitních profesorů, kteří státem jsou

pověření vedením klinik, ani za lékařský personál pro tyto universitní ústavy státem jmenovaný. Právem byla proto žaloba ohledně žalovaného fondu pro nedostatek pasivní legitimace zamítnuta.

Čís. 8144.

Odeslal-li prodávatel kupiteli zboží, nevyčkav příchodu kupitelova zástupce ku přijetí zboží, jak kupitel žádal, nebyl kupitel oprávněn proto odstoupiti od smlouvy. Lhostejno, že prodávatel pohrozil pro případ nepřijetí zboží stornem.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, Rv I 1873/27.)

Žalující firma uzavřela se žalovanou firmou smlouvu o dodání dřeva a dala jí zálohu 52.000 Kč. K převzetí dřeva žalující firma nikoho nevyslala, ač byla k tomu žalovanou několikrát vyzvána, posléze s pohružkou storna. Když pak žalovaná přes to zboží žalobkyni zaslala, odmítla je žalobkyně přijati a domáhala se na žalované vrácení zálohy 52.000 Kč vzhledem k stornu, jímž žalovaná pohrozila a na něž prý žalobkyně přistoupila. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Pokud jde o právní posouzení věci třeba vycházeti ze skutkového zjištění odvolacího soudu. Podle smíru ze dne 5. března 1925 zavázala se žalovaná dodatí dovoatelce 1.000 m³ dříví v té kvalitě, jak ji viděl a schválil zástupce dovoatelky Hans R. v D. Dovoatelka potom žádala, by byla vyrozuměna, kdy žalovaná počne s nakládáním, by mohla vyslati svého důvěrníka k převzetí dříví. To jí žalovaná přislíbila. Přes to zaslala dovoatelce 6 vagonů dříví, aniž by byla vyčkala vyslání důvěrníka. Proto dovoatelka zboží pozastavila a dále také pro jeho vadnost. Zjištěno bylo, že bylo dovoatelce odesláno pouze dříví, jež si její zástupce Hans R. prohlížel, a že nebylo možno, by naloženo bylo jiné dříví. Okolnost, že žalovaná odeslala dříví, aniž by byla vyčkala zástupce dovoatelky, ještě neopravňuje dovoatelku, by odstoupila od smlouvy. Jde o kupní smlouvu a vzájemná práva stran dlužno posuzovati podle ustanovení článku 337 a násl. obch. zák. Toto právo dovoatelka nevyvozuje ze zmíněné okolnosti, nýbrž z dopisu žalované ze dne 23. dubna 1925, jímž tato uděluje dovoatelce k zaplacení, pokud se týče k zabezpečení a k převzetí 1.000 m³ dříví lhůtu do 31. května 1925 s tím, že množství do té doby neodebrané bude stornováno. Dovoatelka se domnívá, že, kdyby žalovaná byla vyčkala s odesláním dříví do příchodu jejího důvěrníka, tento by byl zjistil, že zboží neodpovídá intencím dovoatelky a byl by zboží nepřevzal do uplynutí dodatečné lhůty a že pak žalovaná byla sama vázána vysloveným stornem. Toto storno, jehož se dovoatelka tak houževnatě dovolává, nemá, i když se nepovažuje za